

Ik neem je mee

Van dezelfde auteur:

*Lieg tegen mij
Gek op jou
De weddenschap
Laat mij maar even
Jackpot!
Voor deze keer*

Jennifer Crusie

Ik neem je mee

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Cinderella Deal

Uitgave

Bantam Books, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc., New York

This translation published by arrangement with Loveswept, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.

Copyright © 1996 by Jennifer Smith

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Cherie van Gelder

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagdia

HillCreek Pictures

Foto auteur

Jennifer Maler

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3646 7

NUR 302

D/2012/8899/105

www.thehouseofbooks.com

www.jennifercrusie.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lieve lezers,

Ik neem je mee heb ik al een hele tijd geleden geschreven, maar het is nog steeds een van mijn favorieten omdat het zo'n moeilijke klus was en ik zoveel heb geleerd terwijl ik het schreef. Ik had voor dit boek al zes andere romantische boeken geschreven in het komische genre en in alle recensies was er steeds weer één ding waarop gehamerd werd: mijn verhalen waren een tikje... kil. Wel komisch, maar niet romantisch; geen hart, geen ziel. Daar viel niets tegen in te brengen, want als ik tijdens mijn cursus creatief schrijven één ding had opgestoken dan was het wel dat ik nooit melodramatisch mocht worden, nooit sentimenteel en dat ik waar het kon, moest kiezen voor ironie en afstandelijkheid, omdat ik anders door de kritiek zou worden afgemaakt. Toch wist ik aldoor al dat ik voor de gemakkelijkste weg had, gekozen en dat, als ik ook maar een beetje ruggengraat had ik rechtstreeks het hart van mijn lezers zou aanspreken. Vandaar dat ik besloot om voor mijn eerste boek

voor Bantam iets nieuws te proberen, iets totaal anders. Het zou de harten diep raken en de tranen zouden vloeien. Lieve hemel nog aan toe, ik zou emotioneel worden.

Vervolgens ging ik ervoor zitten om te schrijven en zal ik jullie eens iets vertellen? Het schrijven van het komische genre mag dan moeilijk zijn; het is wel tien keer zo moeilijk om oprechte gevoelens op papier te zetten. Elke keer als ik bij een moment kwam dat op het randje was, moest ik de automatische neiging onderdrukken om terug te vallen op ironie, of nog erger: om me er met een kwinkslag van af te maken. Na een poosje werd het wat gemakkelijker en ik kan met recht zeggen dat dit boek momenten bevat waarbij niemand het droog houdt – nou ja, ik moest zelf huilen – maar het belangrijkste is dat ik heb geleerd dat het tragische eigenlijk hetzelfde is als het komische. Je kunt het niet zomaar toevoegen aan een boek, je moet zowel de humor als het verdriet in een verhaal ontdekken en dat dan zo oprecht mogelijk opschrijven. Zelfs als dat betekent dat je van de kritiek te horen krijgt dat je melodramatisch of sentimenteel bent. Mooie verhalen gaan altijd over het hart en het verstand, maar het hart komt altijd op de eerste plaats.

Ik hoop dat het hart dat in *Ik neem je mee* klopt jullie goedkeuring kan wegdragen.

Met vriendelijke groeten,

A handwritten signature in black ink that reads "Jenny Crusie". The signature is written in a cursive, flowing style with a large initial 'J' and a long, sweeping underline.

*Voor Jack Andrew Smith,
een echte held en brandweerman,
en de beste broer die iemand zich kan wensen*

1

Buiten was het hondenweer, het licht in de hal flikkerde en de brede schaduw van Lincoln Blaise viel over de brievenbussen, maar dat maakte niet uit. Hij kende de tekst op het kaartje van de bus boven de zijne toch uit zijn hoofd:

Daisy Flattery
Appartement 1B
*Verzonnen verhalen, verlichte ideeën,
Onwerkelijk, maar niet onwaar*

Linc keek fronsend naar het kaartje, want hij wist zeker dat het niet thuishoorde op een brievenbus in het statige oude huis dat hij deelde met drie andere bewoners. Dat was de belangrijkste reden waarom hij het appartement had gehuurd: het had status. Linc hield van status, precies zoals hij hield van kalmte, zelfbeheersing en rust. Het had heel wat tijd gekost om die drie dingen in zijn leven te krijgen en in één appartement samen te voegen. Daarna had hij zijn onderbuurvrouw leren kennen.

Zijn frons werd dieper toen hij terugdacht aan de eerste keer dat hij Daisy Flattery in levenden lijve had gezien. Ze stond praktisch tegen hem te blazen toen hij een kat van zijn gerenoveerde zwarte Porsche joeg, met dat donkere krulhaar dat als bliksemschichten om haar gezicht knetterde. Latere ontmoetingen hadden niets gedaan om die eerste indruk te verbeteren en de herinnering eraan maakte hem nu ook niet echt vrolijk. Ze droeg lange rokken in felle kleuren en aangezien ze lang was, waren die rokken ook héél lang. En ze wierp hem altijd boze blikken toe, met van die dikke wenkbrauwen die naar elkaar toe kropen onder dat malle blauwfluwelen hoedje dat ze altijd tot over haar oren trok, zelfs midden in de zomer. Ze zag eruit als iemand uit *Little House on the Prairie* die een overdosis lsd had geslikt, dus daarom deed hij altijd zijn best om haar te negeren.

Maar nu, terwijl hij naar het kaartje op haar brievenbus staarde met de onheilspellende storm als toepasselijke achtergrond, wist hij dat er een kans was dat hij echt met haar zou moeten kennismaken. En dat was zijn eigen stomme schuld.

Het idee alleen al bezorgde hem hoofdpijn, dus stopte hij zijn post in zijn jaszak en liep de trap op naar zijn appartement en zijn aspirientjes.

Beneden fronste Daisy Flattery ook en ze hield haar hoofd schuin om het geluid dat ze hoorde nog eens op te vangen. Het hield het midden tussen een piepende deur en een kat in moeilijkheden. Ze keek naar Liz, om te zien of die een teken van leven vertoonde, maar Liz was zoals gewoonlijk een zwarte fluwelen vlek die languit op het bijzettafeltje lag dat Daisy twee straten verderop bij het grof vuil had weggehaald. De kat genoot van de warmte van de gebarsten kristallen lamp die Daisy voor een dollar bij Goodwill op de kop had getikt. De

drie-eenheid vormde een heerlijk tafereel: licht, structuur en beeld, een zijdezachte vacht, glad hout en warm lamplicht. Stomme idioten hadden alle drie ongelooflijk genoeg weggegooid. Daisy kon gewoon niet geloven dat mensen af en toe zo blind waren.

‘Hallo?’ Het kleine blondje dat tegenover Daisy aan de verweerde eiken tafel zat, stak haar hand op. ‘Ben je daar? Je zit echt te kijken alsof je compleet geschift bent.’

‘Ik dacht dat ik iets hoorde,’ zei Daisy tegen haar beste vriendin. ‘Laat maar. Waar had ik het ook alweer over? O ja. Ik ben blut.’ Ze schokschouderde naar Julia. ‘Niks nieuws onder de zon.’

‘Nou ja, je zit erover in. Dat is wel iets nieuws.’ Julia pakte een besuikerd koekje van de schaal die voor haar stond en schoof de rest naar Daisy met een gemanicurd handje, dat op een haartje na Daisy’s gebrandschilderde lamp miste. De lamp was ook zo’n vondst: blauwe, groene en gele Tiffany-ruitjes, waarvan er een gebarsten was. Daardoor had ze zich de koop net kunnen veroorloven. Die barst had voor Daisy de doorslag gegeven: met barst had de lamp een verleden en een verhaal te vertellen. Hij was echt. Eigenlijk net als haar handen, probeerde ze zichzelf wijs te maken terwijl ze haar vingers met die van Julia vergeleek. Stomp, vol verfvlekken, geen twee nagels van gelijke lengte. Interessant. Echt.

Julia had zoals gewoonlijk weer helemaal geen oog voor kleur en structuur en hield het bij woorden. ‘Bovendien ben jij nu aan de beurt om te dokken voor het seniorkattenvoer. Ik wou dat ik zo goed te eten kreeg.’

‘Hè ja.’ Daisy trok een gezicht. Ze vond het vreselijk om aan geld te moeten denken. Waarschijnlijk had ze daarom de laatste vier jaar ook op een houtje moeten bijten. ‘Misschien was het toch niet zo’n goed idee om mijn baan als onderwijzeres op te geven.’

Julia ging zo snel rechtop zitten, dat Liz opnieuw één oog opendeed.

‘Hou je me nou voor de gek? Dit is nog nooit vertoond. Ik geloof gewoon niet dat je echt aan jezelf begint te twijfelen.’ Ze boog zich over de tafel om Daisy recht in de ogen te kijken. ‘Kop op. Zet maar een pot thee voor bij die koekjes. Vertel me een verhaal. Of haal een rare en belachelijke streek uit om me duidelijk te maken dat je echt Daisy Flattery bent.’

‘Leuk hoor.’ Daisy schoof haar stoel achteruit en ging op zoek naar de theezakjes en naar haar gehavende koperen fluitketel. Ze wist zeker dat de theezakjes in een van de potten op de plank zaten, maar de theeketel kon overal zijn. Ze trok het onderste kastje open en begon te rommelen tussen de pannen, de boeken en de verfkwasten die daar op de een of andere manier samen in verzeild waren geraakt.

‘Ik maak geen grapje.’ Julia liep achter haar aan naar het aanrecht. ‘Ik ken je al twaalf jaar en dit is de eerste keer dat ik je hoor zeggen dat je iets niet voor elkaar krijgt.’

Dat vond Daisy zo’n bespottelijk idee dat ze met een ruk opkeek en vergat dat ze nog steeds met haar hoofd in het kastje zat, zodat ze zich behoorlijk stootte. ‘Au.’ Ze wreef door haar uitbundige krullen over haar hoofd. ‘Ik heb helemaal niet gezegd dat ik het als kunstenaar niet voor elkaar krijg.’ Ze dook opnieuw de kast in en schoof haar bakvormen net ver genoeg opzij om een glimp op te vangen van de fluitketel en het ding naar buiten te sleuren. ‘Ik geloof in mezelf. Maar misschien ben ik te hard van stapel gelopen.’ Ze stond op en vulde de ketel onder de kraan.

‘Nou ja, je bent in ieder geval geen slome duikelaar.’ Julia pakte de potten een voor een van de plank en vond de theezakjes uiteindelijk in een vierkant bruin en zilverkleurig blik. ‘Waarom doe je de thee in een blik waar “cacao” op staat? Ach, laat maar zitten. Constant Comment of Earl Grey?’

‘Earl Grey.’ Daisy zette de ketel op de kookplaat en schakelde de brander in. ‘Dit is een serieus moment en dan heb ik behoefte aan een serieuze thee.’

‘Daarom drink ik ook altijd Constant Comment.’ Julia wurmde haar lange vingers in het blik en viste er twee theezakjes uit. ‘Ik doe niet aan serieuze momenten.’

‘Dan doe je voor mij maar net alsof,’ zuchtte Daisy. Ze was jaloers op Julia’s optimisme. Maar ja, Julia had ook geen veilige vaste baan als onderwijzeres opgezegd om te gaan schilderen en ze had de afgelopen vier jaar ook niet van haar spaargeld hoeven te leven zodat er nu niets meer van over was. Daisy’s hoofd begon te bonzen. ‘Julia, ik geloof niet dat ik dit nog langer kan volhouden. Ik ben het zat om elke cent bij elkaar te schrapen om mijn rekeningen te kunnen betalen, ik heb er genoeg van om mijn schilderijen te verkopen aan mensen die niet het flauwste benul hebben van wat ik doe en ik ben moe...’ Ze beet op haar lip. ‘Ik ben zo ontzettend moe van het piekeren over dat soort dingen.’ Daar kwam het in feite op neer. Ze was echt doodmoe van al die onzekerheid. Het vrat aan haar. Leven op het randje van de armoede kon je letterlijk verslinden.

‘Wat ben je dan van plan?’ vroeg Julia, maar ergens klonk weer een zwak geluidje, iets tussen janken en miauwen in, en Daisy hield haar hoofd scheef in plaats van antwoord te geven.

‘Ik durf te zweren dat ik een kat hoorde,’ zei ze tegen Julia. ‘Luister nou. Hoor jij dan niets?’

Julia hield haar mond en schudde haar hoofd. ‘Uh-uh. Je water is aan de kook. Dat zul je wel gehoord hebben.’

Daisy pakte de ketel terwijl Julia twee niet bij elkaar passende kopjes pakte om haar theezakje van Constant Comment in een Blue-Willowkopje te hangen en Daisy’s Earl Grey in de knaloranje Fiestaware. Daisy schonk heet water op de zakjes

en zei: ‘Mooi hè,’ toen het water in de kopjes de kleur van thee aannam.

‘Vergeet die mooie thee nou maar.’ Julia pakte haar kopje op en liep terug naar de tafel. ‘Je zit midden in een crisis. Je hebt geen geld meer en je verkoopt geen schilderij. Hoe gaat het met het voorlezen?’

‘Bezuinigingen.’ Daisy ging met haar eigen kop en schotel tegenover haar zitten. ‘De meeste bibliotheken hebben geen geld om mij te betalen, boekwinkels zitten in een dipje en scholen kan ik helemaal vergeten. Ze zeggen allemaal dat ik heel populair ben en dat ze weer contact met me opnemen zodra ze een gaatje zien, maar ondertussen ben ik de pineut.’

‘Oké.’ Julia’s neus rimpelde terwijl ze na zat te denken. ‘Waar verdiende je nog meer aan? O ja, de sieraden. Hoe zit het met de sieraden?’

Daisy kromp schuldig in elkaar. ‘Die verkopen wel, maar Howard wil me het geld pas aan het eind van de maand geven. Hij is me trouwens ook nog geld schuldig van vorige maand, maar dat houdt hij ook vast. Zoveel is het niet, ongeveer honderd piek, maar het is meer dan niets.’ Ze wist dat ze naar hem toe moest om te eisen dat ze haar geld kreeg, maar het idee dat Howard haar zou uitlachen hield haar tegen. Hij leek zoveel op haar vader dat ze iedere keer een gevoel kreeg alsof al die zomers die ze bij hem had doorgebracht in twee minuten samengeperst werden.

Julia fronste. ‘Hoeveel heb je eigenlijk nodig? Om te voorkomen dat het water je boven de lippen stijgt, bedoel ik.’

Daisy zuchtte. ‘Ongeveer duizend ballen. De huur van vorige maand, de huur van deze maand en kosten van levensonderhoud. Daarmee zou ik me kunnen redden tot Howard over de brug komt en daarna komt er misschien wel weer wat anders.’ Dat klonk een beetje zelig, dus ze haalde diep adem en begon

opnieuw. ‘Waar het op neerkomt, is dat ik ben opgehouden met werken om te kunnen schilderen, maar ik ben constant bezig met pogingen om mezelf in leven te houden in plaats van me op mijn werk te concentreren. Ik dacht dat ik inmiddels wel genoeg materiaal zou hebben voor een tentoonstelling, maar niemand heeft begrip voor wat ik doe. En hoewel ik bijna genoeg schilderijen heb voor een tentoonstelling, weet ik nog steeds niet of wat ik doe wel klopt met wie ik op dit moment ben.’

Julia nam een slokje thee. ‘Au. Heet. Je moet eerst blazen, hoor. Hoezo weet je niet of wat je doet wel klopt? Ik ben dol op je schilderijen. Al die details.’

‘Daar gaat het juist om.’ Daisy duwde haar kopje opzij om op de tafel te leunen. ‘Ik ben ook dol op al die details, maar ik heb ze zelf gemaakt. Ik denk dat ik meer moeite moet doen, dat ik dingen moet proberen die me niet zo gemakkelijk afgaan, maar dat kan ik me niet veroorloven. Ik begin nu net een reputatie te krijgen als een primitieve, verhalende schilder, dus ik kan me niet ineens op abstract expressionisme storten.’

Julia trok een gezicht. ‘Zou je dat dan echt willen?’

‘Nee.’ Daisy kneep haar ogen dicht en probeerde zich de schilderijen voor te stellen die ze wel wilde maken, schilderijen met emoties in de penseelstreken in plaats van in de kleine geschilderde details, dikke klodders verf in plaats van kleine, felgekleurde puntjes. ‘Ik wil groter gaan werken. Ik wil...’

Het dreinende gejack dat haar al eerder had dwarsgezet klonk opnieuw en luider. ‘Dat is absoluut een kat,’ zei Daisy en stond op om het raam open te doen.

Er sloeg een windvlaag naar binnen waardoor het in Daisy’s appartement een nog grotere chaos werd dan normaal. Liz hees zich overeind en deed miauwend haar beklag, maar Daisy negerde haar en trotseerde de bui door naar buiten te leunen.

Onder de struik voor haar raam zag ze twee heldere oogjes die haar aanstaarden.

‘Blijf zitten,’ zei ze tegen de oogjes en holde naar de deur van haar appartement.

‘Daisy?’ riep Julia haar na, maar ze liet de deur achter zich dichtvallen en holde door de regen. Wat ze had gezien was verdwenen en Daisy ging op haar knieën in de modder zitten om onder de struiken te gluren.

Een jong katje gluurde terug, kletsnat, schurftig en allesbehalve blij om haar te zien. Daisy stak haar hand uit en werd gekrabd als dank voor haar moeite. ‘Ik probeer je te helpen, domkop,’ zei ze terwijl ze het tegenstribbelende diertje onder de struiken wegtrok. ‘Hou eens op met je te verzetten.’

Weer binnen wikkelde ze het kletsnatte lijfje in een theedoek, terwijl Julia en Liz eendrachtig vol afkeer toekeken.

‘Het lijkt wel een rat,’ zei Julia. ‘Niet te geloven. Je hebt net een rat in huis gehaald.’

Liz blies en toen Daisy het katje droogwreef, begon dat ook te blazen.

‘Het is een jonge lapjeskat.’ Daisy ging op haar knieën zitten om het in een handdoek gewikkelde diertje dat op de tafel zat recht aan te kunnen kijken. ‘Nu is alles in orde, hoor.’

Het verformfaaide katje keek haar boos aan en liet weer een krijsend gemiauw horen dat even muzikaal klonk als een vingernagel die over een schoolbord kraste.

‘Daar zat je nou echt op te wachten. Weer een eter erbij,’ zei Julia, waarop het katje ook tegen haar krijste. ‘En nog eentje met een grote mond op de koop toe.’ Julia keek Liz vol sympathie aan. ‘Als jij bij mij wilt komen wonen snap ik dat best, hoor,’ zei ze tegen de kat. ‘Ik weet dat je officieel dood bent verklaard, maar om een rat in huis te halen gaat zelfs jou te ver.’

Liz wierp nog een laatste boze blik op het katje en krulde

zich vervolgens onder de lamp weer op om verder te slapen.

‘Een jong katje eet niet zoveel,’ zei Daisy en ging op zoek naar voedsel. Ze vond een blikje tonijn op de plank boven de kookplaat, verstopt achter haar boek met sprookjes van Grimm, een potje meekraprode acrylverf en de kaneel. Ze pakte het blikje en riep over haar schouder naar Julia: ‘Heb je zin in tonijn?’

‘Nee. Ik kwam je alleen maar die koekjes brengen en toen werd ik afgeleid.’ Julia en het katje zaten elkaar met wederzijdse weerzin te bekijken. ‘Dit is geen gelukkig ratje, hoor.’

‘Hou nou eens op, Julia.’ Daisy legde de tonijn op een porseleinen bord dat beschilderd was met viooltjes, schepte een derde ervan op de helft van een pitabroodje en verdeelde de rest tussen het rode etensbakje van Liz en een geel Fiestaware-schoteltje. Daarna liep ze met het eten terug naar haar ronde eiken tafel en zette het bakje van Liz voor haar neus neer toen ze langsliep. Liz was zo blij met de tonijn dat ze ervoor ging zitten. Daisy zette het gele schoteltje voor het katje en bleef even staan om bewonderend te kijken naar de viooltjes op haar bord naast de kleur van de Fiestaware. *Kleur en contrast, dacht ze. Tegenstrijdigheid. Daar draait het hele leven om.*

‘Daisy,’ zei Julia, ‘ik weet dat je knettergek wordt als ik dit zeg, maar ik kan je best duizend dollar lenen. Ik wil je duizend dollar lenen. Alsjeblieft.’

Daisy verstarde, draaide zich om en keek haar vriendin aan. Julia stond naast de tafel in het licht van de glas-in-loodlamp en zag er tegelijkertijd fragiel, behoedzaam en vol sympathie uit. Daisy vond het ontzettend lief van haar dat ze het aanbod, maar tegelijkertijd werd ze er boos om. ‘Nee. Ik verdien het zelf wel.’

Julia beet op haar lip. ‘Laat me dan een schilderij kopen. Je

weet hoe ik denk over dat schilderij van Lizzie Borden. Laat me...'

'Julia, je hebt al drie schilderijen van me.' Daisy draaide de kat de rug toe. 'Dat is genoeg weldadigheid.'

'Het is geen weldadigheid.' Julia klonk heftig. 'Ik heb die schilderijen gekocht omdat ik ze fantastisch vond. En ik...'

'Nee.' Daisy pakte het bord met het halve pitabroodje op. 'Wil je ook wat tonijn? Dan snij ik het gewoon door.'

'Nee.' Julia zuchtte. 'Ik moet proefwerken nakijken.' Ze schoof haar stoel onder de tafel en keek Daisy spijtig aan. 'Als je ooit hulp nodig hebt, weet je bij wie je kunt aankloppen.'

'Ja.' Daisy ging naast het katje zitten en probeerde zich op het diertje te concentreren in plaats van op Julia's aanbod. 'En vergeet niet me te waarschuwen als je een simpele manier ontdekt om aan duizend ballen te komen.'

Julia knikte. 'Ik zal eraan denken.' Het katje begon weer te krijsen en ze liep naar de deur. 'Leer dat beest wel dat ze haar bek moet houden. Guthrie zal het niet leuk vinden als hij erachter komt dat jij hier in dit gebouw een kat hebt. De enige reden dat Liz niet voor problemen zorgt, is omdat ze voor bijna honderd procent kamerplant is.'

Zodra Julia weg was, ging Daisy weer op haar knieën zitten om het katje recht aan te kunnen kijken. 'Hoor eens,' zei ze tegen het dier, 'ik weet best dat we elkaar net pas ontmoet hebben, maar geloof me, je moet echt iets eten. Ik weet dat je een moeilijke jeugd hebt gehad, maar datzelfde geldt voor mij en ik eet ook gewoon. En trouwens, van nu af aan ben je een Flattery-kat. En de Flattery's weten niet van opgeven. Eet die tonijn nou maar op, dan mag je blijven.'

Daisy pakte een stukje vis en hield dat onder de neus van het diertje. Het likte aan de vis en pakte het toen voorzichtig aan.

'Zie je nou wel?' Daisy kriebelde het katje voorzichtig ach-

ter de oren. ‘Arme kleine meid. Dat nare weer heeft een wees van je gemaakt. Kleine Annie, het weesmeisje. Maar nu ben je bij mij.’

Kleine Annie, het weesmeisje, wurmde zich verder uit de handdoek en begon te eten, eerst langzaam maar al snel gulzig. Daisy streek haar wilde krullen achter haar oren terwijl ze naar het diertje bleef kijken en begon toen zelf aan haar pita-broodje.

‘Je zult voorzichtig aan moeten doen,’ zei ze tegen de kat. ‘Ik mag geen huisdieren houden, dus we moeten je voor de huisbaas verstoppen. En ook voor die vent van boven. Een lange, donkere vent in een pak. Geen gevoel voor humor. Trekt om de haverklap zijn neus op. Je kunt hem niet missen. Hij heeft Liz een keer geschopt. En hij ziet eruit alsof hij katten zoals jij bij wijze van ontbijt vreet.’

Het katje maakte korte metten met de tonijn en likte haar bek af. Haar oranje met bruine vacht begon eindelijk een beetje op te drogen, maar ze zag er nog steeds piekerig uit.

‘Misschien ben je wel een omen.’ Daisy liet haar vingers voorzichtig over de rug van het katje glijden dat van plan leek om het glazuur van het schoteltje te likken. ‘Misschien betekent het wel dat alles van nu af aan beter zal gaan. Misschien...’

Ze begon zichzelf weer een sprookje te vertellen, het sprookje van haar nieuwe leven, het leven dat ze de afgelopen vier jaar had opgebouwd. Ze had al haar zekerheden opgegeven om een droom te vervullen, dus natuurlijk had het haar eerst een paar jaar tegengezet – zo om en nabij de vier jaar kon wel – want een verhaal zonder tegenslag en strijd was geen echt verhaal. Maar in het volgende hoofdstuk zouden haar schilderijen eindelijk gaan verkopen en misschien zou haar carrière als verhalenverteller eveneens plotsklaps een vlucht nemen. En een prins kon er ook best bij. Een grote, hartelijke vent die haar ge-

zelschap hield. Het was alweer zeven maanden geleden dat Derek de benen had genomen – compleet met haar stereo-installatie, de vuile smeerlap – en inmiddels was ze wel weer bereid om iemand met een Y-chromosoom te vertrouwen. Maar niet trouwen, absoluut niet. Ze had met haar eigen ogen gezien wat dat met vrouwen kon doen. Je hoefde alleen maar naar haar moeder te kijken. Bij de gedachte aan haar moeder zat ze meteen helemaal in de put, maar Annie had het lege schoteltje inmiddels met rust gelaten en was begonnen het vocht uit haar vacht te likken. Het schurende geluid bracht Daisy weer met twee voeten op aarde.

Die prins mochten ze bij nader inzien houden. In verhalen was dat allemaal leuk en aardig, maar prinses hoorden niet bij verhalen, ze bestonden gewoon niet. Dat wist Daisy al vanaf het moment dat ze doorkreeg dat haar moeders belofte dat haar vader binnenkort terug zou komen een nog groter sprookje was dan alles wat de gebroeders Grimm bij elkaar gesprokkeld hadden. Als jij iemand nodig had, was er nooit een levende ziel in de buurt. *Je bent alleen geboren en je zult alleen sterven*, hield Daisy zichzelf voor. *Dat mag je nooit vergeten. En probeer nu maar een manier te bedenken om je hieruit te redden.*

Annie krulde zich op en viel in slaap. Liz likte de laatste kruimeltjes van de tonijn op en verloor van genot het bewustzijn. Daisy bleef nog een hele tijd zitten en staaarde stil naar de patroontjes in haar glas-in-loodlamp.

Boven lag Linc languit op zijn met chroom afgewerkte zwartleren bank in het koele licht van zijn witte, geëmailleerde plafondspotjes. Zijn hoofdpijn was al een stuk minder geworden, maar zijn zorgen waren onverminderd groot. En het besef dat alles zijn eigen schuld was, hielp ook al niet.

Hij had gelogen.

Lincs gezicht vertrok. Hij was geen leugenaar, hij kon zich niet herinneren dat hij ooit eerder had gelogen. Maar hij kon zich ook niet herinneren dat hij ooit iets zo graag had gewild als geschiedenis doceren aan het rustige Prescott College, een privéhogeschool. En hij had tijdens zijn sollicitatiegesprek ook niet gelogen over belangrijke dingen, zijn getuigschriften waren allemaal echt en indrukwekkend en hij had uitsluitend eerlijke en goede bedoelingen.

Linc sloot zijn ogen. Gladstrijkerij. Dat soort dingen deed er immers niets toe. Hij had gelogen. Het hele sollicitatiegesprek schoot weer in angstaanjagende details door zijn hoofd. Hij had gesproken met dr. Crawford, rector en hoofd van de faculteit klassieke taal- en letterkunde, en dr. Booker, hoofd van de geschiedkundige faculteit. Dr. Crawford leek op een gepensioneerde smeris uit het zuiden: groot, een bierbuik en joviaal, met een ronduit stompzinnige uitstraling. Hij droeg een vlinderdasje, volgens Linc als een soort zwakke poging om een academische indruk te maken. Dr. Booker had dat soort camouflage niet nodig. Hij zag eruit alsof elke druppel vocht in de loop der tijden uit hem was geperst, zodat er nu alleen een verdord omhulsel over was, getooid met een hoornen bril. Linc begon meteen te dromen van een positie als faculteitshoofd toen hij zag dat Booker nog ouder was dan God.

En aanvankelijk was alles prima verlopen. Ze waren onder de indruk geweest van zijn getuigschriften, zijn gedrag en zijn algemene voorkomen en geïmponeerd door zijn eerste boek dat vier jaar geleden gepubliceerd was. Hij wist dat hij goed was, want het had hem jaren gekost om ervoor te zorgen dat hij goed was, dat zijn artikelen in de juiste bladen verschenen, dat zijn werkstukken op de juiste conferenties werden gepresenteerd, dat zijn achtergrond smetteloos was en dat hij altijd

de juiste dingen zei en deed. De enige vraag die nu overbleef, was of zij hem goed genoeg zouden vinden. Maar dat was het probleem niet geweest. Het probleem was de vraag die dr. Crawford met pruilende dikke lippen had gesteld: ‘Bent u getrouwd, dr. Blaise?’

‘Nee.’ De blik van spijt op Crawfords gezicht was hem meteen opgevallen. Linc had het in zijn van concurrentie vergeven vak niet zo ver geschopt als hij niet zo snel had kunnen reageren. ‘Maar ik ben verloofd,’ had hij meteen aangevuld. Daarna had hij in wat op dat moment een geniale opwelling had geleken gezegd: ‘Prescott zou voor ons de ideale plek zijn. We hebben ons huwelijk uitgesteld tot ik een vaste aanstelling zou hebben om onze kinderen op de ouderwetse manier te kunnen opvoeden.’

Crawford ontdeed niet alleen, hij bloeide zelfs op. ‘Prima. Perfect. Ouderwetse normen en waarden. U zult zeker nog van ons horen, dr. Blaise.’

Dr. Booker had alleen maar gesnoven.

En Linc had zich afgevraagd of hij stapelgek was geworden. Het was al erg genoeg dat hij een verloofde uit zijn duim had gezogen, maar hij had zichzelf pas echt in de nesten gewerkt toen hij over niet-bestaande kinderen begon te bazelen. Maar het rare was dat het zo echt had gevoeld toen hij dat zei. Niet dat over die verloofde, maar het idee dat hij ergens in een kleine stad met een elegant, klein vrouwtje een gezinnetje zou gaan stichten. In gedachten had hij het allemaal al voor zich gezien, zonnige tafereeltjes met gladgeschoren gazons en kinderen die zich keurig gedroegen in keurig gestreken korte broekjes. *Je stelt je aan, Blaise*, had hij zichzelf meteen op de vingers getikt. *En je hebt gelogen. Dat zal Onze Lieve Heer je niet in dank afnemen. Waarschijnlijk word je zo meteen getroffen door een bliksemschicht.*

Maar naar later bleek, was het geen bliksemschicht die hem van achteren neer zou sabelen, maar Crawford. Hij had een uitnodiging ontvangen om voor de faculteit een lezing te houden over zijn research, de gebruikelijke sollicitatieprocedure voor een functie als docent aan een hogeschool. En, had Crawford geschreven, vergeet niet uw verloofde mee te brengen.

Uiteraard. Het werd een kwellend idee dat Linc niet van zich af kon zetten en zijn bierconsumptie nam toe. Het was zijn verdiende loon. Als zijn eigen aanzienlijke verdiensten niet voldoende waren voor Prescott, dan moest hij ze gewoon laten stikken. Er waren genoeg andere hogescholen. En zodra het boek waar hij momenteel aan werkte af was...

Maar hij kreeg dat boek niet af. Niet zolang hij nog verbonden was aan deze stadsuniversiteit waar hij momenteel drie walgelijk saaie colleges gaf. Om het boek af te kunnen maken moest hij naar een plaats als Prescott toe. En om in Prescott te kunnen komen, had hij een plan nodig.

Linc ging op de bank verzitten. In feite kon hij terugvallen op twee plannen. Het eerste was om op te komen draven zonder verloofde, waardoor de baan waarschijnlijk aan zijn neus voorbij zou gaan. Het voordeel daarvan was dat het de waarheid geen geweld aandeed, maar daar bleef het ook bij. Het andere was om iemand zover te krijgen dat ze zich voordeed als zijn verloofde. Als hij daarna de baan had gekregen, kon hij tegen die lui van Prescott zeggen dat de verloving uit was. Dan konden ze de benoeming niet meer ongedaan maken. Het was geen geweldig plan en daarom had hij het ook uit zijn hoofd gezet tot drie dagen voor de afspraak, maar naarmate de deadline dichterbij kwam, begon het aantrekkelijker te worden. Het was een stuk beter dan Prescott mis te lopen.

Het enige wat hij nodig had, was een vrouw met een redelijke hoeveelheid gezond verstand die ook nog eens redelijk aan-

trekkelijk was op een rustige manier en die bereid zou zijn om te liegen dat ze barstte om vervolgens rustig uit beeld te verdwijnen. Zijn eerste idee was geweest om Julia te vragen, uit het appartement onder het zijne. Ze hadden een korte relatie gehad en waren als vrienden uit elkaar gegaan. Hij wist dat ze het waarschijnlijk best zou willen doen, maar ook dat ze er een puinhoop van zou maken. Julia zag er veel te flitsend uit en ze had een scherpe tong. Wat hij nodig had, was een... vrouw die er huiselijker uitzag. Een vrouw die prima in *Little House on the Prairie* zou passen. Een vrouw die kon liegen zonder zelfs maar met haar ogen te knippen.

Daisy Flattery.

Nee, dacht hij, maar logisch bekeken had hij met haar de meeste kans. *Verzonnen verhalen* stond beneden op haar kaartje, dus waarachtigheid was niet een van haar deugden. En Julia had gezegd dat ze zo eerlijk was als goud en hij vertrouwde Julia's oordeel, ook al kon ze haar mond niet houden. Daisy Flattery was een centimeter of vijftien kleiner dan hij, met een provinciaal ogend lichaam vol rondingen. Als hij haar zo'n ouderwets gebloemd jurkje aantrok, zou Crawford wel op haar vallen. Maar aangezien ze hem om de een of andere reden leek te haten, moest ze wel ontzettend platzak zijn om zijn gezelschap een paar dagen te willen verdragen. Ze maakte geen welvarende indruk. Wanhoop kon iemand ertoe drijven dingen te doen waar ze anders niet over zou piekeren.

En ik kan het weten, dacht Linc chagrijnig terwijl hij naar het plafond staarde. *Noteer even dat je met Julia over dat mens van Flattery moet praten*, dacht hij bij zichzelf, maar besefte toen dat hij helemaal geen tijd meer had om aantekeningen te maken. Het was dinsdag en hij moest vrijdag al in Prescott opdraven. Heel even begon het hem te duizelen tot het tot hem doordrong dat hij zijn adem weer inhield. Dat was zolang hij

zich kon herinneren zijn eerste reactie op spanning geweest. ‘Blijf ademen, Blaise!’ had zijn football-coach hem op de middelbare school toegeschreeuwd toen hij voor het eerst tijdens een wedstrijd was flauwgevallen. ‘Je moet blijven ademen als je mee wilt spelen.’

Hij inhaleerde scherp door zijn neus voordat hij zijn hand uitstak naar de telefoon en Julia’s nummer intoetste.

Vijf minuten later zat Linc te luisteren hoe Julia zich een ongeluk lachte. ‘Wát heb je ze verteld?’ zei ze snakkend naar adem toen ze weer kon praten. ‘Ik geloof mijn oren niet!’

‘Hou op,’ zei Linc. ‘Het is helemaal niet grappig. Mijn hele carrière hangt ervan af.’

‘En we weten allemaal dat die voor jou veel belangrijker is dan al je lichaamsdelen bij elkaar,’ giechelde Julia. ‘Ik vind het geweldig. Wil je dat ik je lieve kleine vrouwtje speel? Geen probleem, hoor. Ik koop wel zo’n stom jurkje...’

‘Néé!’ viel Linc haar in de rede voordat Julia verslingerd raakte aan het idee. ‘Ik heb een professionele leugenaars nodig, iemand die niet begint te giechelen als ze voor het blok wordt gezet.’

‘Daisy!’ De goedkeuring was aan Julia’s stem af te horen. ‘Ze is geweldig en absoluut betrouwbaar.’

‘Maar ze verdient wel haar geld met het vertellen van leugens.’

‘Ze vertelt verhalen,’ wees Julia Linc een tikje scherp terug. ‘Onwerkelijk maar niet onwaar, om met Daisy te spreken. En doe jij nou maar niet alsof jij van alle smetten vrij bent, vriend. Jij hebt zelf dat Bereidwillige Vrouwtje uit je duim gezogen.’

Linc zuchtte geërgerd.

‘Ik kan trouwens bijna niet geloven dat je gelogen hebt,’ vervolgde Julia. ‘Dat had ik nooit voor mogelijk gehouden. Je bent een regelrechte droogstoppel, maar misschien helpt dit om je uit de sleur te trekken...’

Linc wierp een boze blik op de telefoon. ‘Toevallig hou ik van mijn sleur. Ik moet ervandoor. Tot ziens.’

‘Want ik begin ineens wat ruggengraat bij je te zien...’ zei Julia en hij verbrak de verbinding.

O, god. Hij liet zijn hoofd tegen de leren rugleuning zakken. Drie dagen en geen verloofde in zicht. Hij zat diep in de problemen en zijn enige hoop was een mafkees. Er moest een betere manier zijn. Het laatste waar hij op zat te wachten was dat zijn hele toekomst van Daisy Flattery afhing.

Hij stond op en pakte nog een biertje.

Daisy deed de hele ochtend haar best om werk te versieren, maar dat mislukte faliekant. Toen ze weer thuiskwam, was het katje ontsnapt en zat voor de deur op haar te wachten. Hetzelfde gold voor haar huisbaas, een man die Julia Kribbekont Guthrie noemde. *O nee*, dacht Daisy, maar ze rechtte haar rug en haastte zich om haar kat te redden. Maar daarvoor moest ze wel langs die donkerharige boef van boven, die zijn akelige zwarte auto stond te wassen. Ze had bijna net zo’n hekel aan die auto als aan hem, het kreng zag eruit als iets waarin Darth Vader zich op zijn gemak zou voelen.

Guthrie wees naar het katje alsof het een kakkerlak was. ‘Dat is een kat.’

‘Dat weet ik heus wel.’ Daisy haalde diep adem en glimlachte hem toe. Ze wist dat ze niet mooi was, maar God had haar iets meegegeven dat beter was dan schoonheid: een stralende, brede glimlach die elke man deed smelten en die ze dankte aan haar moeder en een hele reeks zuidelijke schoonheden die zich een plaatsje in de geschiedenis hadden verworven door iedereen te betoveren. Het was haar enige fysieke wapen, maar het liet haar nooit in de steek. Nu ook niet.

Guthrie glimlachte terug.

Achter haar hoorde ze dat de kattenmepper de kraan dichtdraaide, precies op het moment dat Annie een van haar door merg en been gaande miauws liet horen.

Guthrie deinsde achteruit. ‘Daisy, je loopt een maand achter met de huur en je mag geen huisdieren hebben.’

‘Dat weet ik wel.’ Daisy legde er in haar glimlach nog een schepje bovenop. ‘U weet best dat ik de huur wel zal betalen. Ik woon hier al acht jaar en ik heb u toch nooit laten zitten?’

Guthrie kneep zijn ogen dicht. ‘Nee, maar die kat...’

‘Ik pas alleen maar op de kat tot haar baasjes weer terug zijn,’ zei Daisy. Dat was volkomen waar, want ze was ervan overtuigd dat Annies eigenaar zich nooit meer in de buurt van dit appartementsgebouw zou laten zien. ‘Het is namelijk een bijzonder waardevolle kat.’ Ze liet haar stem zakken alsof ze haar geheim met Guthrie wilde delen. ‘Een heel uniek exemplaar, een scharlaken meekrap. Die hebben ook een heel bijzondere stem. Maar vertel het niet verder, anders wemelt het hier zo meteen van kattendieven.’ Guthrie knipperde met zijn ogen en op normale toon zei ze: ‘Ik weet zeker dat Julia het helemaal niet erg vindt en die mensen van boven zullen er niets van merken. Het is maar zo’n klein poesje.’

‘Maar ze weten het al,’ zei Guthrie. ‘Dr. Blaise weet het. Hij staat erbij.’

Daisy draaide zich om en keek de kattenmepper aan. Hij was lang en breed en precies zo gevaarlijk als ze Annie had verteld, met dat dikke, blauwzwarte haar en die veelzeggende donkere ogen. Hij stond tegen de auto geleund naar hen te kijken, maar hij zag er niet boos uit, hij zag er berekenend uit.

Daisy waagde het erop. ‘Vindt u het erg, dr. Blaise?’ Ze vuurde haar glimlach op hem af, geheel in het spoor van haar vrouwelijke voorouders.

Hij knipperde met zijn ogen. En toen grinnikte hij ineens

naar haar. Het was niet zo'n gewoon slap lachje waarmee mannen meestal reageerden als ze hen onder vuur had genomen, dit was een alerte grijns. Voor een boef had hij een prachtige mond. 'Ik vind het helemaal niet erg, Miss Flattery. Het is een hele eer om een scharlaken meekrap in het pand te hebben.'

Daisy voelde zich niet op haar gemak, maar ze was niet van plan om een gegeven mafkikker in de bek te kijken, ook al was het een kattenmepper. 'Dank u wel, dr. Blaise. Dat is heel lief van u.' Ze glimlachte hem opnieuw toe en de lach om zijn mond werd breder.

Wat een rare vent.

'U krijgt de huur zo gauw mogelijk,' beloofde ze Guthrie en hij verdween hoofdschuddend.

Daisy pakte het katje op en wilde ervandoor gaan, maar de kattenmepper hield haar tegen. 'Mag ik even met u praten, Miss Flattery?'

Ik wist het, zei Daisy bij zichzelf. *Het was te mooi om waar te zijn.* Ze slaakte een diepe zucht en draaide zich om, glimlachend tegen de klippen op en volledig bereid te doen wat ze kon om te voorkomen dat Annie weer wees zou worden.